

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R.**, verejná obchodná spoločnosť, K.K.K., zastúpeného advokátkou JUDr. Ľ. P., Advokátska kancelária, A., proti žalovanej **Ing. M. M.**, N., zastúpenej advokátom JUDr. P. D., Advokátka kancelária, H., **o zaplatenie 3 576 140,- Sk s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. apríla 2003 č. k. 40 Cbs 72/00-183, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. apríla 2003 č. k. 40 Cbs 72/00-183, v časti ktorým návrh žalobcu o zaplatenie sumy 2 437 622,- Sk **z a m i e t o l s a z r u š u j e** a vec sa mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 274 090,- Sk zastavil a vo zvyšku nárok žalobcu zamietol. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 81 214,- Sk.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca R., v. o. s. so sídlom v K. je existujúcim subjektom, v čase rozhodovania súdu bola táto obchodná spoločnosť zapísaná v obchodnom registri. V konaní č. k. 42 Cb 1424/93-78 nebola právoplatne vyriešená ani otázka zrušenia tejto spoločnosti v zmysle § 88 ods. 1 písm. a/ Obchodného zákonníka na základe výpovede spoločníčky Ing. M. M., t. j. žalovanej.

Súd mal preukázané, že rozsudkami Okresného súdu v Žiari nad Hronom a Krajského súdu v Banskej Bystrici bola žalovaná uznaná za vinnú z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že ako spoločníčka žalobcu 23. 3. 1996 v rozpore so spoločenskou zmluvou bez vedomia a súhlasu druhej spoločníčky predala technologické zariadenie, nachádzajúce sa v pekárni na ul. J. svojmu manželovi, pričom spôsobila žalobcovi škodu vo výške 274 090,- Sk, čo je hodnota technologického zariadenia ku dňu predaja podľa znaleckého posudku podaného v trestnom konaní. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom bol uvedený prevod vlastníckych práv k výrobným prostriedkom firmy R., v. o. s., K. na Ing. J. M., súdom určený za neplatný, manžel žalovanej bol na základe tohto rozsudku potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 6/97 zo dňa 25. 9. 1997 povinný technologické zariadenie žalobcovi vydať. Technologické zariadenie sa fyzicky stále nachádzalo na tom istom mieste, pričom časť z neho bola ešte dňa 26. 11. 1998 v dražbe, zrealizovaná v exekučnom konaní vedenom voči žalobcovi ako povinnému na návrh oprávneného sociálna poisťovňa pobočka v Ž. H., predaná manželovi žalovanej. Nakoľko žalobca neodvádzal sociálnej poisťovni za zamestnancov príslušné odvody, sociálna poisťovňa vydala dňa 27. 10. 1997 pod č. X. výkaz nedoplatkov na zaplatenie 120 405,- Sk nedoplatkov poistného a 152 066,- Sk penále. Išlo o exekúciu vedenú voči žalobcovi ako povinnému, výtťažok z predaja týchto vecí bol použitý na úhradu záväzku žalobcu voči sociálnej poisťovni ako veriteľovi.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že od 23. 3. 1996 žalobca v priestoroch pekárne na ul. J.K. nepodnikal, v priestoroch vykonával podnikateľskú činnosť Ing. J. M., manžel žalovanej ako podnikateľ – fyzická osoba.

Žalobca po rozšírení žalobného návrhu najprv žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 3 576 140,- Sk z časti titulom náhrady škody a to vo forme ušlého zisku, z časti titulom vydania bezdôvodného obohatenia (v časti o zaplatenie 249 770,- Sk), neskôr žalobu v časti o zaplatenie 274 090,- Sk titulom náhrady škody zobral späť.

Zaplatenia 61 990,- Sk titulom náhrady škody sa žalobca domáhal na tom skutkovom základe, že žalovaná dňa 1. 6. 1996 bez súhlasu druhej spoločníčky predala rožkovací stroj, ktorý mal podľa žalobcu k tomuto dátumu hodnotu 61 990,- Sk za kúpnu cenu 13 242,20 Sk,

teda za nižšiu cenu, než bola skutočná hodnota tejto veci. Týmto konaním žalovanej došlo podľa žalobcu k vzniku škody, nakoľko majetok žalobcu sa o hodnotu 61 990,- Sk takýmto spôsobom znížil. Žalovaný uplatnil námietku premlčania. Súd dospel k záveru, že premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody v prípade predaja rožkovacieho stroja začala žalobcovi plynúť hneď po predaji rožkovacieho stroja, t. j. v roku 1996, takže ku dňu 2. 5. 2001 štvorročná premlčacia lehota na uplatnenie tohto práva uplynula, preto vzhľadom na vznesenú námietku premlčania návrh žalobcu súd v tejto časti zamietol.

Žalobca sa ďalej domáhal zaplattenia náhrady škody vo výške 226 950,- Sk z toho dôvodu, že v tejto sume došlo k zníženiu majetku žalobcu vykonaním exekúcie. Dlh voči sociálnej poisťovni, ktorý bol uspokojený exekúciou vznikol preto, že žalovaná porušila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo spoločenskej zmluvy a zo zákona, keď neplnila za žalobcu odvodovú povinnosť voči sociálnej poisťovni, hoci na základe dohody spoločníčok ju mala vykonávať.

Súd mal za preukázanú, že súdna exekútorka M. B. so sídlom v Ž. na návrh oprávneného S. zrealizovala v exekučnom konaní dražbu vo veci oprávneného voči žalobcovi ako povinnému a to na základe vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie, ktorým bol výkaz nedoplatkov poisťného č. X. zo dňa 27. 10. 1997 (pohľadávka vo výške 120 405,- Sk a jej príslušenstvom 152 066,- Sk). Na základe udelenia príklepu na dražbe hnutelných vecí konanej dňa 26. 11. 1998 sa manžel žalovanej Ing. J. M. stal vlastníkom hnutelných vecí uvedených v potvrdení o nadobudnutí vlastníctva zo dňa 26. 11. 1998 a to za celkovú cenu 226 950,- Sk. Súd mal tiež preukázané, že za splnenie odvodovej povinnosti žalobcu do sociálnej poisťovne zodpovedala žalovaná, ktorú zaviniła, že sociálna poisťovňa ako oprávnený sa musela svojich práv domáhať exekúciou. Sumu 226 950,- Sk, za ktorú boli hnutelné veci na dražbe v exekučnom konaní predané, však nie je možné považovať za škodu, vzniknutú žalobcovi, nakoľko táto bola zaplattená na úhradu záväzku žalobcu voči sociálnej poisťovni. Zníženie majetku žalobcu o túto sumu preto súd nepovažoval za škodu.

Za škodu vzniknutú v súvislosti s exekúciou žalobcovi by bolo možné považovať trovy exekúcie žalobcom udávané vo výške 40 491,50 Sk, zaplattenia tejto sumy sa však žalobca voči žalovanej v tomto konaní nedomáhal.

Ďalej sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplattenia 249 770,- Sk titulom bezdôvodného obohatenia a to na tom skutkovom základe, že žalovaná hotovosť v tejto výške vybrala z prostriedkov žalobcu neoprávnene pre vlastnú potrebu. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Účtovné neusporiadanie nároku spoločnosti voči jednotlivým spoločníckam nepreukazuje, že žalovaná určité finančné prostriedky z účtu žalobcu zobrala. Predmetom tohto sporu nie je vysporiadanie nárokov spoločníčok verejnej obchodnej spoločnosti, ale nárok obchodnej spoločnosti na náhradu škody voči jednej zo spoločníčok. Nezrovnalosti v účtovníctve ohľadom rozdielnych záväzkov a pohľadávok jednotlivých spoločníčok by mohli byť dôvodom na spor medzi spoločníckami navzájom resp. na uplatnenie nároku spoločníčky Ž. S., voči spoločnosti pokiaľ by sa domnievala, že by mala voči nej nejaké pohľadávky nepreukazujú však vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Napokon súd aj v tejto časti žaloby prihliadol na žalovanou vznesenú námietku premlčania. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto výške si žalobca uplatnil na súde až 2. 5. 2001, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 1 Obč. zák., pokiaľ súd vychádzal z toho, že žalobca sa o neoprávnenom výbere dozvedel až dňa 27. 11. 1998, kedy sa oboznámil s trestným spisom.

Podstatnou časťou žalobcovho nároku je právo na náhradu škody vo forme ušlého zisku za obdobie od 1. 4. 1996, 31. 3. 2001 vo výške 2 763 340,- Sk.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 Obch. zák. je protiprávne konanie, vznik škody (t. j. majetková ujma vyčísliteľná v peniazoch a príčinná súvislosť (škoda musí byť nutným následkom protiprávneho konania). Dôkazné bremeno pri preukazovaní vzniku zodpovednosti za škodu je na poškodenom. Ušlým ziskom súd rozumie hodnotu, o ktorú sa majetok poškodeného nezväčšil, hoci vzhľadom ku všetkým okolnostiam bolo možné očakávať, že by sa o túto časť zväčšil, pokiaľ by nebolo došlo ku škodovej udalosti (t. j. protiprávnemu správaniu sa škodcu v tomto prípade žalovanej).

Po zhodnotení zistených skutočností dospel súd k záveru, že žalobca nepreukázal naplnenie základných atribútov práva na náhradu škody ani v časti o zaplattenie ušlého zisku vo výške 2 763 340,- Sk. Žalobca predovšetkým nepreukázal, že by mu bol vznikol zisk v udávanej výške. Na poslednom pojednávaní už síce žalobca neuplatňoval len náhradu

skutočného ušlého zisku, ale požadoval, aby súd vykonal dokazovanie za účelom zistenia výšky tzv. abstraktného ušlého zisku v zmysle § 381 Obch. zák. Žalobca však nepreukázal, že v nim udávanom období nepodnikal a nedosahoval zisk následkom protiprávneho konania žalovanej. Žalobca od 1. 4. 1996 vôbec nevykonával podnikateľskú činnosť v nehnuteľnosti na ul. J.K. v priestoroch pekárenskej výroby podnikal manžel žalovanej. Žalobca nepreukázal, že by sa bol snažil o získanie priestorov pre pekárenskú výrobu ani o zadováženie predaného technologického zariadenia. Hlavným a rozhodujúcim dôvodom, prečo žalobca od 2. 5. 1997 nevykonával podnikateľskú činnosť, nebola tá skutočnosť, že žalovaná predala dňa 23. 3. 1996 výrobné prostriedky manželovi ani, to, že následkom toho, že nevykonávala odvody do fondov, boli tieto výrobky v exekučnej dražbe dňa 26. 11. 1998 predané manželovy žalovanej, ale skôr to, že Ing. M. zabral priestory v pekárni, ďalej nezhody medzi spoločníkmi, ako aj nevyjasnené vlastnícke vzťahy k nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzala pekáreň. Tvrdenie žalobcu, že by bol do dnešnej doby podnikal a dosahoval zisk nie je ničím podložené.

Súd mal teda, za to, že žalobca nepreukázal vznik ušlého zisku, ale ani príčinnú súvislosť, medzi protiprávnym konaním, žalovanej a ušlým ziskom. Preto súd považoval návrh žalobcu v celom rozsahu za nedôvodný a preto ho zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd vo zvyšku návrh žalobcu zamietol podal odvolanie žalobca.

Poukázal na to, že pokiaľ sa týka nedoplatkov na odvodoch voči sociálnej poisťovni, tieto neodvádzala žalovaná, čím si neplnila odvodové povinnosti a tieto finančné prostriedky si ponechala pre osobnú potrebu. Je toho názoru, že práve dražba vykonaná na základe exekučného titulu spôsobila škody žalobcovi, lebo jeho majetok sa znížil o 226 950,- Sk. V súvislosti s exekúciou si uplatňoval aj trovy exekučného konania v sume 40 491,50 Sk. Pri uplatnení nároku na úhradu sumy 249 770,- Sk, vychádzal zo znaleckého posudku a tvrdil, že žalovaná si neoprávnene prevzala rok za rok 1994 sumu 63 536,- Sk a za rok 1995 sumu 186 234,- Sk, čím sa znížil majetok žalobcu, o čom sa dozvedel až z oboznamovania sa s výsledkami vyšetrovania dňa 27. 11. 1998. Tvrdil, že uvedeného nároku sa domáhal

z dôvodu, že žalovaná si z vytvoreného zisku spoločnosti prevzala viac ako jej prináležalo, čím si prisvojila cudziu vec a spôsobila škodu spoločnosti, čo podľa neho vyplýva z trestného spisu. Pokiaľ sa týka nároku na ušlý zisk, poukazoval na to, že nehnuteľnosť, v ktorej žalobca vykonával podnikateľskú činnosť, bola zakúpená manželmi S. a M. s úmyslom jej prevodu do spoločnosti, v čom smerovali i právne úkony – spoločenská zmluva, vklad nehnuteľností do spoločnosti atď. Súd však žiadnym spôsobom neskúmal nezhody medzi spoločníkmi, resp. či tieto mohli mať vplyv na podnikateľskú činnosť a zisk spoločnosti. Žalobca tvrdí, že i napriek činnostiam a správaniu sa žalovanej spoločnosť prosperovala a dosahovala zisky. Keďže žalovaná zaberala priestory, neustále sa domáhali vstupu a výkonu svojich vlastníckych a majetkových práv. Je toho názoru, že napriek všetkým uvedeným skutočnostiam, by spoločnosť mohla fungovať i po 23. 3. 1996 a bola by zisková, lebo mala na to vytvorené podmienky. Výšku ušlého zisku preukazovali znaleckým posudkom a keďže žalovaná robila zásadné kroky proti spoločnosti, porušila spoločenskú zmluvu, v dôsledku čoho nesie plnú zodpovednosť za škodu, ktorú mu spôsobila. Navrhol preto rozsudok v napadnutej časti zmeniť a návrhu vyhovieť resp. zrušiť a vo veci ďalej konať.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázala na to, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti ako tie, s ktorými by sa už vysporiadal prvostupňový súd. Má za to, že tvrdenia žalobcu a jeho závery vyplývajú z nepochopenia celej problematiky právnických vzťahov, ktoré medzi podnikateľmi vznikli. Je toho názoru, že žalobca nebol životaschopnou spoločnosťou, kvôli vzťahom, ktoré tam vznikli a ako spoločníčky už nemali ďalej vôľu spolu podnikáť a to vzhľadom na vzájomné výhrady už od roku 1993. Žalovaná má za to, že jej účasť v spoločnosti zanikla k 2. 1. 1998 a po hmotnoprávnej stránke už došlo k zrušeniu spoločnosti. Spoločnosť nemá aktívnu legitimáciu v tomto konaní a nárokov by sa mohla domáhať len bývalá spoločníčka Ž. S. ako fyzická osoba.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Preto s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu je zrejmé, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 30. apríla 2003 č. k. 40 Cbs 72/00-183 konanie v časti o zaplatenie 274 090,- Sk zastavil, vo zvyšku návrh žalobcu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 81 214,- Sk.

Na základe odvolania žalobcu proti výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 18. januára 2005 pod č. k. 1 Obo 189/03-224 rozsudok Krajského súd v Banskej Bystrici č. k. 40 Cbs 72/00-183 zo dňa 30. apríla 2003 v napadnutej časti čiastočne zmenil tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 437 622,- Sk. Vo zvyšku rozsudok potvrdil. Súčasne uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu a trovy prvostupňového a odvolacieho konania spolu v sume 348 714,- Sk.

Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2 437 622,- Sk podala dovolanie žalovaná. Dovolací súd rozsudkom z 29. marca 2007 č. k. 1 Obdo V. 45/2005-265 dovolanie zamietol a žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Proti rozsudku dovolacieho súdu podala sťažnosť žalovaná na Ústavný súd Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 285/07-44 konštatoval, že základné právo Ing. M. M. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 1 Obdo V 45/2005 z 29. marca 2007 porušené bolo. Súčasne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 1 Obdo V. 45/2005 z 29. marca 2007 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Uznesením z 30. septembra 2009 pod č. k. 1 Obdo V 54/2008 Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v jeho napadnutej časti, teda vo výroku, ktorým odvolací súd žalobe vyhovel a rozhodol o náhrade trov konania a súc viazaný právnym názorom Ústavného súdu dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bola

žaloba zamietnutá a žalobe čiastočne vyhovel. K tomuto postupu odvolacieho súdu neboli splnené procesné podmienky, keďže odvolací súd vo veci dokazovania vykonané súdom prvého stupňa nezopakoval ani nedoplnil. Za tohto stavu všetky závery odvolacieho súdu týkajúce sa ním prisúdenej čiastky sú predčasné a v zásade nepreskúmateľné, keďže nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Vzhľadom na základné pochybenie odvolacieho súdu, dovolací súd k námietkam dovolateľky týkajúcich sa hmotnoprávneho posúdenia uplatňovaných nárokov, ešte nemôže zaujať právny názor.

Predmetom odvolacieho konania v súčasnosti je nárok žalobcu na úhradu sumy 2 437 622,- Sk (80 914,22 Eur). Predmetná suma pozostáva zo sumy 226 950,- Sk, ktorú žalobca požadoval titulom náhrady škody s poukazom na ust. § 373 Obchodného zákonníka a zo sumy 2 210 672,- Sk, ktorú žalobca požadoval ako ušlý zisk s poukazom na ust. § 379 a § 381 Obchodného zákonníka.

Podľa ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinnosti bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Okolnosti vylučujúce zodpovednosť sú upravené v ust. § 374 Obchodného zákonníka.

Poškodená strana nemá nárok na náhradu škody, ak nesplnenie povinnosti povinnej strany bolo spôsobené konaním poškodenej strany, alebo nedostatkom súčinnosti, na ktorú bola poškodená strana povinná (§ 376 Obchodného zákonníka).

Podľa § 378 Obchodného zákonníka škoda sa nahrádza v peniazoch; ak však o to oprávnená strana požiada a ak to je možné a obvyklé, nahrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

Podľa § 379 Obchodného zákonníka, ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá preyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala, alebo ktorú bolo možné predvídať a s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

Za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany (§ 380 Obchodného zákonníka).

Škodou sa rozumie skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou je to, o čom sa majetok poškodeného zmenšil. Vynaloženie nákladov, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti so vznikom škody sa tiež považujú za škodu. Ušlým ziskom sú vyčísliteľné hodnoty, o ktoré sa majetok poškodeného v dôsledku škodnej udalosti nezväčšil.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úhradu sumy 226 950,- Sk zodpovedajúcej skutočnej škode žalobcu v konaní bolo preukázané, že súdna exekútorka M. B. so sídlom v Ž. na návrh oprávneného S., zrealizovala v exekučnom konaní dražbu vo veci oprávneného voči žalobcovi ako povinnému a to na základe exekučného titulu na peňažné plnenie, ktorým bol výkaz nedoplatkov poistného č. X. zo dňa 27. 10. 1997. Na základe príklepu v dražbe hnuteľných vecí dňa 26. 11. 1998 boli hnuteľné veci žalobcu v sume 226 950,- Sk predané. Za splnenie odvodovej povinnosti žalobcu do sociálnej poisťovne zodpovedal žalovaná. Sociálna poisťovňa ako oprávnený sa musela svojich práv domáhať exekúciou a to vo forme dražby hnuteľných vecí patriacich žalobcovi. Súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu právnemu záveru, a to že žalobcovi škoda nevznikla, pretože týmto spôsobom bol zaplatený len záväzok žalobcu voči sociálnej povinnosti a takéto zníženie majetku žalobcu nepovažoval za škodu. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. Súd prvého stupňa bez posúdenia vzájomných súvislostí nepochybného protiprávneho konania žalovanej za ktoré bola aj právoplatne odsúdená iba konštatoval, že exekúciou bola uspokojená pohľadávka sociálnej poisťovne, ktorú mala voči žalobcovi a preto tým žalobcovi škoda nevznikla. Súd prvého stupňa, ale opomenul zreteľ na okolnosť, že nebyť protiprávneho konania žalovanej, vymáhaná pohľadávka by vo vymáhateľnej podobe vôbec nevznikla, nebola by potrebná ani exekúcia, ani dražba a tým spôsobom by sa majetok žalobcu nebol znížil a nevznikla by mu škoda. Tento stav zavinila žalovaná a to predovšetkým tým, že príslušné poistné sociálnej poisťovni vôbec neodviedla, ako aj týmto, že sčasti si ho ponechala pre svoje potreby, čo vyplýva z obsahu právoplatného trestného rozsudku.

Vzhľadom na nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu v časti o zaplatenie skutočnej škody vo výške 226 950,- Sk a nedostatočne zistený skutkový stav bude povinnosťou súdu prvého stupňa opätovne posúdiť nárok žalobcu na náhradu skutočnej škody, ktorá vznikla žalobcovi z dôvodu porušenia povinnosti žalovanej, tiež posúdiť nárok na ujmu, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej. Bude povinnosťou zaoberať sa tiež okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť, s prihliadnutím na námietku premlčania, ktorú uplatnila žalovaná.

Žalobca ďalej tiež požadoval úhradu sumy 2 210 672,- Sk predstavujúcu ušlý zisk podľa ustanovenia § 379 a § 381 Obchodného zákonníka. Žalobca náhradu ušlého zisku požadoval za obdobie 5 rokov od 1. apríla 1996 do 31. marca 2001. Súd prvého stupňa mal za to, že v rozpore so svojimi povinnosťami žalovaná predala podstatnú časť technologického zariadenia svojmu manželovi a spôsobila, že žalobca nemohol ďalej podnikáť vo svojom predmete činnosti. Súd prvého stupňa v rozhodnutí konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by bol vznikol zisk v požadovanej výške, keby nebolo došlo k protiprávnemu správaniu sa žalovanej a tiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a ušlým ziskom.

Tento názor súdu prvého stupňa je predčasý a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Preto aj v tejto časti odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Bude povinnosťou súdu prvého stupňa opätovne sa na základe predložených a označených dôkazov zaoberať otázkou nároku žalobcu na ušlý zisk. Preskúmať predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku a to vymedziť konkrétne protiprávne konanie žalovanej, vznik škody – ušlého zisku a jeho výšku a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody vo forme ušlého zisku a protiprávneho konania žalovanej. V tejto súvislosti bude potrebné zistiť, kedy došlo k zrušeniu žalobcu aj s prihliadnutím na výpoveď žalovanej zo spoločnosti R., verejná obchodná spoločnosť a na tú skutočnosť, že išlo o spoločnosť, ktorá mala na základe spoločenskej zmluvy dvoch spoločníkov a zrušenie spoločnosti je v danom prípade závislé aj od vôle spoločníka. Teda je irelevantný názor žalobcu (druhej spoločníčky), že bolo nelogické vystupovať zo spoločnosti a pokračovať a nepokračovať v podnikaní žalobcom, keď sa spoločnosť stabilizovala a mala dosahovať zisky. Účinnú výpoveď jedného zo spoločníkov verejnej obchodnej spoločnosti z členstva verejnej

obchodnej spoločnosti by mohla zvrátiť len dohoda oboch spoločníkov. Keďže pri verejnej obchodnej spoločnosti ide o dobrovoľné spojenie spoločníkov po zrušení spoločnosti už nevzniká nárok na ušlý zisk, s prihliadnutím na tú skutočnosť, že už nemožno hovoriť o pravidelnom chode spoločnosti a zvyšovaní hodnôt spoločnosti. Súd sa taktiež musí opätovne zaoberať námietkou premlčania, ktorú uplatnila v konaní žalovaná

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. februára 2010

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková